

Enyorar-nos com a vacuna

«Som capaços de canviar el 'jo vull' pel 'jo vull però ara no pot ser' en benefici de tots?»

És possible que molts l'entomin amb resignació. D'altres amb tristesa, indignació i, fins i tot, por. La segona onada de la pandèmia embolcalla les nostres vides i ens aboca a digerir que aquesta és una cursa de fons. En l'era de passar pantalles ràpid amb un sol dit, la realitat ens atropella amb la constatació que el virus no només no ha marxat, sinó que amenaça de conuiu amb força entre nosaltres durant molt més temps. El ministre de Sanitat, Salvador Illa, ha definit un horitzó de "cinc o sis mesos complicats" encara que arribin les primeres dosis de la vacuna.

Ja ningú parla de la "nova normalitat" tan pregonada durant un desconfinament que clarament s'ha demostrat precipitat. Era una disfressa amb vocació d'incentivar de nou l'activitat social, amb la diferència de fer-la amb mascareta, per intentar aturar la sagnia econòmica. Potser es van crear massa expectatives, potser vam pecar d'innocents. I potser, fins i tot, d'imprudents, mentre les administracions, desbordades, temptejaven a la desesperada fórmules per revifar en base a l'assaig-error i ensopegaven amb el calendari prematur de rebrots sense haver enfortit el sistema de detecció, rastreig i vigilància.

De balanços de la gestió deficitària dels governs, que ara busquen anticipar-se amb mesures dràstiques per evitar el pitjor escenari i corregir errors ja experimentats, n'hem fet molts. I, de fet, sempre és i continuarà sent imprescindible fiscalitzar la responsabilitat de les institucions, massa sovint atrapades en la improvisació i mancades de reflexió profunda sobre fins a quin punt les polítiques d'austeritat han encarat la factura d'aquesta pandèmia. Les decisions doloroses i valentes -mai exemptes d'incongruències i mancances- que s'estan prenent ara d'urgència no poden anar en detriment de les grans assignatures pendents per eradicar els dèficits estructurals d'un sistema sanitari minvant, uns treballadors precaritzats i unes desigualtats enquistades.

Però aquesta pandèmia té també una derivada de la qual potser no hem fet prou balanç: la responsabilitat individual. Fins a quin punt, per solidaritat col·lectiva, hem renunciat a moltes coses que ens venia de gust fer? Quantes vegades el nostre desig individual ha pesat més, de forma innecessària, que l'esforç de reduir la interacció social que urgeix la situació? Hem arriscat sota la premissa "per un moment no passa res" quan ha quedat constatat que, per l'efecte dòmino, uns segons ho poden desencadenar tot? Som capaços de canviar el "jo vull" pel "jo vull però ara no pot ser" en beneficis de tots? Aquesta crua realitat ens interpel·la constantment, de vegades en forma de cop de puny a l'estómac.

És extremadament dur, i fins i tot paradoxal, pair que la millor manera d'estimar-nos en aquestes circumstàncies és enyorar-nos des de les nostres cases, no abraçar-nos i acordar un nou ajornament en la retrobada. Aquell sopar pendent, aquell aniversari, aquell cap de setmana que ens havíem promès, aquella cigarreta que ara fumaríem encara que altres persones circulin a prop... Per ara, la nostra autodefensa col·lectiva és la renúncia, amb l'únic pal·liatiu de sentir-nos a prop a través d'aquelles pantalles que tan ràpid ens agraden passar. Sí, malgrat que sabem que en termes epidemiològics dos mesos és molt de temps, col·lectivament comencem a preparar-nos mentalment perquè aquest sigui un Nadal menys Nadal. O un Nadal que de, ben segur, que no s'assemblarà a cap altre i on un dels millors regals que ens podem fer serà el de la vacuna de la distància.